

[Aksel Larsen.]

stilling af sagen er formelt fuldkommen korrekt. Udbyttebegrænsningen blev indført i 1940, samtidig med at man indførte lønstoppet. Det er imidlertid kun den formelle side af sagen. Den reelle side af sagen er nemlig, at man dengang overhovedet ikke overvejede noget som helst andet formål med udbyttebegrænsningsloven end dette, at man skulle give arbejderne, som ramtes af lønstoppet og den tvungne voldgift, indtrykket af, at nu begrænsede man også kapitalisternes indtægter. At dette er et faktum, ved enhver, der har været med i udvalgsforhandlingerne om udbyttebegrænsningsloven siden 1945. Derfor er det også, at vi hidtil har haft en lov, som har været så uhyre dårligt gennemtænkt, og som der kunne rettes en hel mængde saglige anker imod.

Nu siger det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at man må huske på, at lønstoppet er ophævet, og derfor er det rimeligt at ophæve udbyttebegrænsningen. Ja, sådan kan det se ud, hvis man ser formalistisk på det, men det, der er realiteten, er jo, at det, som arbejderne blev snydt for i besættelsesårene i kraft af lønstop og den tvungne voldgift, har de aldrig fået udbetalt. Men de penge, som aktionærerne — forudsat at man går ind på den tankegang og benytter samme jargon — blev „snydt“ for i kraft af udbyttebegrænsningsloven, dem kan de nu i løbet af de kommende år få efterbetalt. Hvis man vil gøre lige ret og skel såvel for aktionærer som for arbejderne, må man sige: når vi på den måde ophæver udbyttebegrænsningen og faktisk giver adgang til at udbetale de penge, der er opsparret i selskaberne i de forløbne år, bør vi også ad lovgivningens vej sørge for, at der efterbetales til arbejderne det, de har mistet i arbejdsløn i kraft af lønstoppet af 1940. Der er imidlertid hverken fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, hans parti eller fra regeringens side hørt noget om, at man påtænker noget sådant, og derfor halter det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens sammenligning.

Det ærede medlem hr. Rasmussen (Gylling) motiverer sin og sit partis stilling til lovforslaget og sin medvirken til ændringsforslagene med, at man må erkende, at industrien har brug for investeringer, og derfor, siger han, må man afvikle udbyttebegrænsningsloven, så der kan udbetales flere penge til aktionærerne. Jeg er aldeles ikke sikker på, at der dermed frigøres penge til investeringer. Man udbetaler pengene til aktionærerne, men der

står ikke noget om, hvad de skal bruge pengene til. Man må se i øjnene, at aktionærerne sikkert vil benytte størstedelen af disse penge til forøgelse af deres personlige forbrug i stedet for til at investere dem i industrien. Hvis man ville sikre sig, at en væsentlig del af industriens overskud blev anvendt til investering, ville man netop gøre det bedre, hvis man gik en anden vej, nemlig opretholdt, eventuelt skærpede udbyttebegrænsningen og så satte en ganske bestemt regel for, at de opsparede penge skulle bruges til investering. Der blev da mulighed for selskaberne til at benytte de penge, de ikke kan udbetale i udbytte, netop til investering enten i deres eget selskab eller eventuelt i andre selskaber. Jeg vil ikke dermed sige, at jeg her stiller forslag om en udbyttebegrænsningslov lige nøjagtig med sådanne bestemmelser, men jeg vil bare fremføre disse betragtninger for at gøre opmærksom på, at det ærede medlem hr. Rasmussen (Gylling) tager fuldstændig fejl, hvis han tror, man sikrer øget investering i industrien ved, at man nu deler pengene ud til nogle tusinde aktionærer.

Socialdemokratiets og regeringens stilling er jo noget mærkværdig. Socialdemokratiet møder efter de bedste — eller dårligste — mønstre med to ordførere. Den omstændighed, at partiet har to ordførere, er der naturligvis ikke noget nyt i, det har vi før set andre partier præstere. Det nye er, at såvidt jeg husker — men selvfølgelig, den menneskelige hukommelse er jo begrænset —, er det aldrig før sket i dansk parlamentarisk politik, at regeringspartiet møder med to ordførere, hvoraf den ene anbefaler udvalgets indstilling og den anden går skarpt imod. Det kan man kalde et tilfælde af politisk personlighedsspaltning eller et partis optræden i rollen som dr. Jekyll og mr. Hyde, men man skal ganske vist tage i betragtning, at det ærede medlem hr. Lars M. Olsens meget skarpe tale ikke var så slemt ment, som den lød. Det var en tale for galleriet, en tale til at skaffe overskrifter i den socialdemokratiske presse, men når man kommer til afstemningen over ændringsforslagene, så vil det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, sin skarpe tale til trods, alligevel rejse sig og stemme for de ændringsforslag, som han her gav udtryk for at være så forbitret over.

Jeg forstår forresten ikke helt, hvorfor regeringspartiet vil stemme for disse ændringsforslag. Der kunne være en vis ræson i, at regeringspartiet sagde: vi vil hellere tage lovforslaget i den affattelse, end vi vil